

Arrest

nr. 281 099 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 oktober 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 mei 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 15 december 2021.

1.3. Op 29 juni 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 juli 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en zeventien jaar oud te zijn. U heeft vier broers en vier zussen. In Afghanistan woonde u in het dorp Narit dat gelegen is in het district Shigal van de provincie Kunar. Toen u heel klein was woonden u en uw gezin ook een tijdje in het dorp Shangarsha. Twaalf of dertien jaar geleden verliet uw broer A.(...) H.(...) (ov (...)) Afghanistan. Hij diende op 20 maart 2009 een verzoek om internationale bescherming in België. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, gelet op de toenmalige veiligheidssituatie in de provincie Kunar.

U ging naar school tot de tweede graad en stopte hiermee drie of vier jaar voor uw vertrek om uw vader te helpen bij het landbouwwerk. Minder dan een maand voor u Afghanistan verliet, ging u hout halen. Op de terugweg maanden zeven talibanleden die op de weg stonden u aan om te stoppen. Ze vroegen naar uw naam, de naam van uw vader en naar uw dorp. Ze nodigden u uit om mee jihad met hen te doen. U antwoordde op hun vragen en stemde uit angst in met hun verzoek. Toen u thuis kwam, vertelde u dit aan uw vader. Uw vader zei u dat u niet meer naar de berg mocht gaan om hout te halen en dat u het huis niet meer mocht verlaten.

Acht dagen later kwamen de taliban naar uw huis. Ze vroegen aan uw broer N.(...) H.(...) waar u was. Die gaf aan dat u niet thuis was en de taliban zeiden dat ze zouden terugkomen.

Vier dagen later werd er bij u thuis aangeklopt. U zag door een gat in de muur dat het de taliban waren en werd door uw moeder naar uw maternale oom gestuurd, die enkele huizen verder woonde. De volgende ochtend zeiden uw ouders dat de taliban gezegd hadden dat u met hen mee moest komen. Ze hadden heel het huis doorzocht. De taliban hadden aan uw vader gezegd om u thuis te houden als u terug thuis kwam omdat ze u met hen mee wilden nemen.

U ging hierop naar uw paternale tante in Qandar, waar u twee uur verbleef en waarna jullie naar Shangarsha en Jalalabad gingen, vanwaar u uiteindelijk Afghanistan verliet. U was ongeveer zestien maanden onderweg en op 22 oktober 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Toen u in Servië was hoorde u van uw neef dat de taliban nog twee keer langskwamen voor u.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u gedood zou worden door de taliban omdat u van hen wegliep.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara neer.

Op 20 december 2021 bezorgde uw advocaat het CGVS een mail waarin hij aangaf dat uw naam op facebook 'M.(...) U.(...)' is. Ook werden enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgd. Deze opmerkingen betroffen veelal de schrijfwijze van namen van plaatsen en personen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen aanwezig in uw dossier er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen gemaakt te worden bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 6 november 2020 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27

december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op 5 november 2020 ouder dan 18 jaar bent, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Dit staat in schril contrast met uw bewering dat u zeventien jaar bent (CGVS d.d. 15 december 2021, p. 3). Aan de hand van het leeftijdsonderzoek werd uw geboortedatum bijgesteld van 31 december 2004 naar 1 januari 1994. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en dat het vastgestelde leeftijdsverschil tussen uw beweerde leeftijd en het resultaat van het leeftijdsonderzoek bijna tien jaar bedraagt, is ontlusterend en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid ten zeerste. Doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u hier meermaals mee geconfronteerd en werd u de kans geboden om wat dit betreft correcties aan te brengen, maar u bleef evenwel volharden in het feit dat u momenteel zeventien jaar was en de leeftijd had van de taskara die u neerlegde (CGVS, p. 3, 23). Dat u eveneens een taskara neerlegt die melding maakt dat u in 1395 (in de Afghaanse kalender, komt overeen met 2016-2017 in de Gregoriaanse kalender) een leeftijd had van 12 jaar, maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Dat u aangeeft niet te weten wanneer u deze taskara bekwaam, hoewel u meent dat u die zelf ging aanvragen met uw vader (CGVS, p. 9), doet ook de wenkbrauwen fronsen. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, en ook een identiteitsdocument neerlegt dat uw ongeloofwaardig geachte leeftijd ondersteunt, toont aan dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden en ondermijnt dan ook ten stelligste uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient er ook op gewezen te worden dat u in andere landen andere namen en geboortedata opgaf. Zo blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier dat u in Bulgarije bekend bent onder de naam Y.(...) M.(...) en met geboortedatum 14 april 2001. In Kroatië staat u bekend onder de naam T.(...) I.(...) en werd als geboortedatum 3 juni 2000 geregistreerd. In Slovenië kent men u als Y.(...) M.(...) en werd als geboortedatum 1 januari 2003 opgetekend. Bij confrontatie met het feit dat u ook de namen Y.(...) M.(...) en T.(...) I.(...) gebruikte, reageert u door te zeggen dat Y.(...) uw stam is en ontkent u dat u de naam I.(...) gebruikte (CGVS, p. 22). Het louter ontkennen dat u de naam I.(...) gebruikte, weegt niet op tegen de objectieve vaststellingen in uw dossier waaruit blijkt dat u deze naam wel hanteerde. Uw reactie doet geen afbreuk aan het feit dat de vaststelling dat u verschillende namen opgaf in verschillende landen niet getuigt van de wil om de Europese asielinstanties een daadwerkelijk zicht te geven op uw identiteit. Bij confrontatie met het feit dat u ook als geboortedata respectievelijk 2003 en 2000 opgaf stelt u dat u dit deed omdat u niet gedeporteerd wenst te worden naar Kroatië en dat u deze leeftijden opgaf uit angst (CGVS, p. 23). Dat u verschillende namen en geboortedata liet optekenen in verschillende Europese landen doet vraagtekens rijzen bij uw wil om klaarheid te scheppen over uw identiteit en geeft opnieuw een stevige knauw aan uw algemene geloofwaardigheid.

In de kantlijn kan nog opgemerkt worden dat, hoewel aan u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om de link naar uw facebookaccount te bezorgen (CGVS, p. 21), uw advocaat na het persoonlijk onderhoud slechts een mail bezorgde waarin stond dat uw naam op facebook 'M.(...) U.(...)' is. Het louter opgeven van uw facebooknaam schept nog geen duidelijkheid over het effectieve facebookaccount dat u gebruikt.

Voorgaande vaststellingen zetten uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze op de helling.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood zou worden door de taliban. Hoewel u meent dat u gevisieerd zou worden door de taliban omdat ze probeerden u te rekruteren maar dat u wegliep in plaats van hierop in te gaan (CGVS, p. 10), dient immers vastgesteld te worden dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo werd vastgesteld dat u slechts weinig informatie kan verschaffen met betrekking tot de taliban in uw regio. Van iemand die beweert dat hij door de taliban benaderd werd om gerekruteerd te worden, kan nochtans verwacht worden dat die goed op de hoogte is van de taliban in zijn regio. Gepolst naar de talibancommandanten in uw regio, brengt u Qari Shah Mohammed, Badam en Bilal ter sprake (CGVS, p. 13). Evenwel dient vastgesteld te worden dat uw kennis over hen al snel stukt. Gevraagd wat u weet over Bilal, vraagt u hoe de vraag bedoeld wordt en stelt u geen informatie over hem te hebben (CGVS, p. 13). Het antwoord op de vraag waar hij woonde, blijft u schuldig (CGVS, p. 13). Gepolst wat hij deed in uw regio, luidt uw antwoord zeer algemeen dat hij een commandant was (CGVS, p. 13).

Aangemoedigd om te vertellen over de zaken waarvoor hij verantwoordelijk was als commandant, moet u verdere informatie schuldig blijven (CGVS, p. 14). Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over Badam, stelt u dat hij een commandant was en dat hij overleed (CGVS, p. 14). Hoe hij overleed, weet u niet (CGVS, p. 14). Waar Badam woonde, is u niet bekend (CGVS, p. 14). Gevraagd naar wat Badam in uw regio deed, zegt u het zo niet te weten, en stelt u algemeen dat hij een leider was van de taliban (CGVS, p. 14). Dit is wel zeer vaag. Van Qari Shah Mohammed stelt u dan weer dat hij de districtschef van de taliban was en dat hij een madrassa had in het dorp Matini waar hij taliban trainde (CGVS, p. 14). U geeft aan dat er mensen van het dorp in die madrassa gingen studeren, dat hij met hen zou praten en hen van daar naar de taliban meenam (CGVS, p. 14). Gepolst of u mensen kende die aan die madrassa studeerden en bij de taliban gingen, stelt u dan weer dat u niemand specifiek zo kent (CGVS, p. 14). Naar waar de mensen gingen die door toedoen van Qari Shah Mohammed bij de taliban gingen, weet u evenmin (CGVS, p. 14). Meer informatie over Qari Shah Mohammed kan u niet aanreiken (CGVS, p. 14). Het is opmerkelijk dat u niet meer informatie kan aanreiken over deze beweerde rekrutering door de taliban die vlakbij uw dorp gebeurde, eens te meer gezien u aangeeft dat u zelf benaderd werd door de taliban om gerekruteerd te worden. De vaststelling dat u slechts weinig overtuigende informatie kan aanreiken over de taliban in uw regio zet de door u beweerde rekrutering door de taliban ten zeerste op de helling.

Er dient bovendien aangestipt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u wel erg vage verklaringen aflegt met betrekking tot de identiteit van degenen van de taliban die u benaderden. Over de eerste keer dat u benaderd werd door de taliban kan u slechts zeggen dat het zeven personen van de taliban waren, maar moet u verdere informatie schuldig blijven (CGVS, p. 16, 17). U kende hen niet en kon hen niet herkennen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar stappen die u ondernam om meer informatie over hen te weten te komen, zegt u slechts dat u hen niet herkende en dat ze taliban waren (CGVS, p. 17). De vraag voorgelegd of u bijvoorbeeld bij andere mensen informatie over hen inwon, vraagt u zich luidop af aan wie u over hen zou kunnen vragen (CGVS, p. 17). Het is merkwaardig dat u niet poogde om meer informatie in te winnen over van wie deze dreiging uitging, om beter te kunnen inschatten welke gevolgen dit voor u zou hebben. Ook over de eerste keer dat de taliban naar uw huis kwamen geeft u te kennen niet te weten wie precies van de taliban er kwam (CGVS, p. 18). Gepolst wie er naar uw huis kwam de tweede keer, luidt uw antwoord evenzeer vaagweg 'de taliban' (CGVS, p. 19). Ook over de eerste keer dat de taliban naar uw huis kwamen na uw vertrek uit Afghanistan stelt u dat u slechts weet dat het de taliban waren die kwamen, maar dat u verder geen informatie heeft (CGVS, p. 20). Indien u daadwerkelijk meermaals benaderd geweest zou zijn door de taliban, kan verwacht worden dat u meer klaarheid zou kunnen scheppen over wie van de taliban u precies benaderd had of dat u meer stappen ondernomen zou hebben om hier zelf meer te weten over te komen. Dat dit niet zo is ontsiert de geloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot het feit dat u aangeeft dat de taliban eerst zouden spreken met jongens opdat ze vrijwillig met hen zouden meekomen, waarna ze hen met dwang zouden nemen als ze dit niet deden (CGVS, p. 14) moet er vooreerst op gewezen worden dat uw voorstelling over de werkwijze van de taliban in uw dorp niet strookt met de specifieke landeninformatie. Uit deze informatie, die toegevoegd werd aan het administratieve dossier, blijkt dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie. De taliban heeft geen gebrek aan vrijwilligers/rekruten en maken enkel gebruik van gedwongen rekrutering in uitzonderlijke gevallen. Er wordt bijvoorbeeld gerapporteerd dat de taliban personen met een militaire achtergrond proberen te rekruteren, zoals leden van de Afgaanse nationale veiligheidsdiensten. De taliban maken ook gebruik van gedwongen rekrutering in situaties waarin ze onder acute druk staan. Rekrutering door de taliban wordt meestal op collectief niveau georganiseerd –via familie, de clan of het religieuze netwerk– en d.m.v. propaganda in madrassa's. Concreet betekent dit dat dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is. De vaststelling dat uw voorstelling van het gedwongen meenemen van personen niet door de objectieve informatie gedragen wordt, haalt het geloof in uw vrees gerekruteerd te worden onderuit (CGVS, p. 14). Bovendien dient vastgesteld te worden dat de voorbeelden van gedwongen rekrutering in uw onmiddellijke omgeving teleurstellen. Gelet op het feit dat u voorhoudt dat u om diezelfde reden uw land diende te ontvluchten kan nochtans verwacht worden dat u hieromtrent meer informatie zou kunnen aanreiken. Als voorbeelden van gedwongen rekrutering haalt u R.(...), Kh.(...), S.(...) en Ka.(...) aan (CGVS, p. 15). In het licht van uw verklaringen dat zij afkomstig waren van uw dorp dat slechts uit 10 of 11 huizen bestaat, op een van hen na die achter jullie heuvel woonde (CGVS, p. 17), kan verwacht worden dat u goed geïnformeerd zou zijn omtrent deze voorbeelden. Dit is echter allerm minst het geval. Uitgenodigd om alles te vertellen dat u weet over wat er gebeurde met R.(...), geeft u te kennen geen informatie te hebben (CGVS, p. 15). U stelt niet te weten of hij dood of levend is of waar hij is (CGVS, p. 15). Hoewel u aangeeft dat hij meegenomen werd door de taliban, blijkt u niet te

weten wie precies van de taliban hem meenam (CGVS, p. 15). Uitgenodigd om te vertellen wat er gebeurde met R.(...) voor hij werd meegenomen door de taliban, stelt u dat ze hem 'misschien' vertelden om mee te komen en dat hij vervolgens gedwongen genomen werd nadat hij weigerde (CGVS, p. 15), om vervolgens toe te geven dat het op die manier in het algemeen gebeurde maar dat u niet precies wist wat er met R.(...) gebeurde (CGVS, p. 15). Ook over Kh.(...) blijven uw verklaringen erg vaag. Gevraagd naar wat er precies met Kh.(...) gebeurde, zegt u dat er geen informatie over hem was (CGVS, p. 15). Evenmin kan u specificeren wie van de taliban hem meenamen (CGVS, p. 15). Indien de taliban daadwerkelijk jongens uit uw dorp en uw onmiddellijke omgeving gedwongen zouden meenemen, kan verwacht worden dat u hierover meer informatie zou kunnen aanreiken. De vaststelling dat dit niet het geval is, haalt de door u beweerde rekrutering door de taliban onderuit.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat het door u en uw gezin gestelde gedrag in het licht van de door u geschetste dreiging allerm minst aannemelijk is. Dit werpt evenzeer een schaduw over de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel u vier voorbeelden van gedwongen rekrutering aanhaalde die zich in uw dorp en in de onmiddellijke omgeving ervan afspeelden vooraleer de taliban u benaderden (CGVS, p. 16, 17), waarvan u stelde dat de taliban de jongens eerst vroegen om met hen mee te komen, waarna ze 's nachts naar hun huizen kwamen om hen mee te nemen toen ze niet akkoord gingen (CGVS, p. 15, 16), is uw gedrag niet conform deze door u geschetste situatie. Ondanks dat u het feit dat de taliban u benaderd hadden serieus nam (CGVS, p. 18), blijkt dit allerm minst uit uw gedrag. Gepolst naar eventuele voorzorgsmaatregelen die u nam toen u voor het eerst door de taliban benaderd werd, stelt u dat u gewoon thuis was (CGVS, p. 18). U meent dat uw vader u zei om het huis niet te verlaten en dat u gewoon thuis bleef (CGVS, p. 18). Dat u gewoon thuis zou blijven is een zeer bedenkelijk in het licht van uw verklaringen dat de andere jongens door de taliban vanuit hun huizen gedwongen meegenomen werden. Gelet op het feit dat u aan de taliban gezegd had in welk dorp u woonde en u aangaf dat dit dorp slechts uit tien of elf huizen bestond (CGVS, p. 17), zou het voor de taliban maar een kleine stap zijn om u daar te vinden. Dat uw vader zei dat ze misschien niet zouden komen (CGVS, p. 18), vergoelijk allerm minst dit compleet gebrek aan daadkrachtige voorzorgsmaatregelen van jullie kant. Er moet zelfs vastgesteld worden dat u zelfs het idee om thuis te blijven niet opvolgde, gezien u naar de molen was op het moment dat de taliban acht dagen nadat u voor het eerst benaderd was naar uw huis kwamen (CGVS, p. 18). Ook nadat de taliban een eerste keer naar jullie huis gekomen waren om naar u te vragen, namen jullie geen voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 19). Dat u dacht dat ze misschien niet terug zouden komen (CGVS, p. 19), valt allerm minst te rijmen met de door u voorgestelde situatie in uw regio. Eens te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat de taliban aan uw broer gezegd hadden dat ze zouden terugkomen (CGVS, p. 19). Pas toen de taliban een tweede keer naar jullie huis kwamen, nam u uiteindelijk de benen (CGVS, p. 19). De vaststelling dat de door u en uw gezin gestelde reactie op de dreiging die uitging van het feit dat u benaderd was door de taliban ongeloofwaardig is in het licht van de door u geschetste context, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas ten zeerste.

Er kan voorts nog opgemerkt worden dat uw verklaringen aangaande eventuele voorzorgsmaatregelen die genomen worden om uw broers van eenzelfde lot als u te behoeden ook de wenkbrauwen doen fronsen. Wat uw broers betreft, dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat uit het persoonlijk onderhoud dat met u georganiseerd werd een grote weigerachtigheid blijkt om een zicht te geven op hun leeftijd. Meermaals gepolst naar de leeftijd van uw broers, geeft u slechts te kennen dat ze jonger zijn dan u maar dat u verder geen informatie heeft (CGVS, p. 7). Zo weet u niet hoeveel jaar ze jonger zijn dan u (CGVS, p. 7). Zelfs toen er werd gepolst of uw jongere broer al geboren was toen uw oudere broer Afghanistan verliet - iets waarvan u stelt dat het 12 of 13 jaar geleden was (CGVS, p. 21) -, antwoordde in eerste instantie door te zeggen dat u die informatie niet had (CGVS, p. 21). Dit is weinig serieus. Erop gewezen dat u dit toch zou moeten weten geeft u pas te kennen dat uw twee jongere broers er waren (CGVS, p. 21). In combinatie met het bedrieglijke karakter van uw verklaringen over uw eigen leeftijd, komt voorgaande zeer bevreemdend over. U meent dat uw broers als ze ouder worden duidelijk ook problemen zullen hebben met de taliban (CGVS, p. 21). Hoewel u aangeeft dat uw broers allen nog in uw dorp Narit wonen (CGVS, p. 7), blijkt geenszins dat uw familie voorzorgsmaatregelen nam om hen voor dezelfde problemen te behoeden. Gepolst naar voorzorgsmaatregelen, geeft u aan dat ze uiteraard iets doen (CGVS, p. 21). Gevraagd om uit de doeken te doen welke voorzorgsmaatregelen ze precies namen, geeft u aan dat u niet in contact met hen was en het niet weet (CGVS, p. 21). Nochtans gaf u eerder te kennen dat u via de zoon van uw paternale tante nieuws kreeg over uw thuisfront (CGVS, p. 6, 20) en dat u hem voor het laatst hoorde twee of drie maanden voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 7, 8). Indien er daadwerkelijk geprobeerd geweest zou zijn om u te rekruteren, kan nochtans verwacht worden dat er maatregelen getroffen zouden worden om uw broers hiervoor te behoeden en dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Ook het feit dat u aangeeft niet te weten wanneer precies de taliban nog naar uw huis kwam na uw vertrek uit Afghanistan roept vraagtekens op (CGVS, p. 21). Indien waargebeurd kan verwacht worden dat u hierover preciezere verklaringen zou kunnen afleggen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan voorts niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Gezien u nergens naar dergelijke elementen verwees, blijft u hier in gebreke. Met betrekking tot het feit dat uw advocaat op het einde van uw persoonlijk onderhoud zegt dat de taliban de mensenrechten niet respecteren, dat ze veel mensenrechtenschendingen op hun kerfstok hebben, dat ze mannen verboden om hun haar af te knippen en aangeven hoe ze zich moeten kleden; en dat het niet mogelijk is om vredevol in Afghanistan te leven (CGVS, p. 22), dient gewezen te worden op het feit dat ook dit verwijzingen van algemene aard zijn, daar waar een nood aan internationale bescherming in concreto aangetoond dient te worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in

de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van

de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander

die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit voorgaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat aan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen geen nieuw licht werpen op voorgaande vaststellingen. Deze opmerkingen betreffen immers veelal de schrijfwijzes van persoonsnamen en namen van dorpen en raken geenszins aan de kern van bovenstaande argumentatie.

Volledigheidshalve kan nog aangestipt worden dat het feit dat uw broer A.(...) H.(...) Wafa (ov (...)) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in de provincie Kunar, voorgaande beslissing niet in een nieuw daglicht stelt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers beoordeeld op zijn eigen merites in de actuele context.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), alsook meent verzoeker dat er een manifeste appreciatiefout voorligt en een miskenning van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verder wijst verzoeker op de slechte humanitaire situatie in Afghanistan en hekelt hij dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan naar zijn lot in geval van terugkeer naar Afghanistan. In het bijzonder wijst verzoeker erop dat hij door zijn problemen zeker gecatalogeerd zal worden als *anti-taliban* en bijgevolg bijzonder en persoonlijk geviséerd riskeert te worden door de taliban. Verzoeker merkt voorts op dat de commissaris-generaal evenmin rekening heeft gehouden met de situatie waarin terugkeerders uit de EU riskeren terecht te komen en merkt op dat de beperkte informatie die beschikbaar is niet aantoonde dat er zich geen probleem zou stellen. Onder verwijzing naar en het citeren uit diverse artikels en rapporten merkt verzoeker op dat het loutere feit in het Westen te hebben verbleven op zich reeds problematisch kan zijn.

Verzoeker merkt vervolgens in het verzoekschrift opnieuw op dat het CGVS totaal abstractie heeft gemaakt van de humanitaire situatie en betoogt dat de situatie verergerde sinds de val van de reguliere regering en het aantreden van de *de facto* regering. Hij stelt dat het duidelijk is dat hij in geval van terugkeer riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie.

Voorts meent verzoeker dat het onterecht is dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij stelt hierover dat de informatie die thans uit Afghanistan binnen sijpelt meer en meer gecensureerd wordt door de *de facto* machthebbers en dit met name op het vlak van de mensenrechten. Doorheen zijn betoog merkt verzoeker op dat het niet opgaat, gelet op het gebrek aan betrouwbare informatie, om te stellen dat het wel goed gaat, minstens moet afgewacht worden en een bijkomend onderzoek gebeuren. Te meer daar de informatie van het CGVS niet *up-to-date* is. Verzoeker merkt in dit verband nog op dat hij door de commissaris-generaal niet ondervraagd werd of hij informatie had over de actuele veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en citeert vervolgens zelf uit diverse

internetartikels en -rapporten. Verzoeker besluit hierom dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan, dat de gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld en dat de aard van de incidenten niet toelaten te stellen dat enkel de taliban worden gevisieerd.

Verzoeker hekelt dat het CGVS hem niet heeft ondervraagd over de sociale en economische situatie van zijn familie, dat uit de weinige contacten die hij via via heeft blijkt dat zij het zeer moeilijk hebben en dat hij dan ook wel degelijk in een toestand van verregaande deprivatie dreigt terecht te komen. Te meer daar de zeer precaire situatie in Afghanistan nog scherper werd gesteld na de aardbeving van 22 juni 2022. Na citaat van diverse rapporten herhaalt verzoeker dat de informatie van het CGVS niet *up-to-date* is en hekelt hij wederom dat het CGVS het risico dat gepaard gaat met verwestering helemaal niet heeft onderzocht en geen rekening hield met het profiel van de familie van verzoeker. In dit verband onderstreept verzoeker dat zijn broer internationale bescherming verkreeg, wat de problematiek van de verwestering en van de indeling van de familie van verzoeker als *anti-taliban* versterkt. Verzoeker meent dat er ook rekening moet worden gehouden met het feit dat de mensenrechten voortdurend geschonden worden en dat de Sharia steeds strenger wordt toegepast en dit vanzelfsprekend een invloed zal hebben op de appreciatie van de situatie van jonge mannen die terugkeren uit het Westen. Verzoeker citeert verder uit diverse persartikels om zijn vrees in dit verband verder te beklemtonen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- een uittreksel uit EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022 (stuk 3);
- een weblink naar de Wikipediapagina “*Etat islamique*” (stuk 4);
- een weblink naar de Wikipediapagina “*Taliban*” (stuk 5);
- een weblink naar Human Rights Watch “*‘No Forgiveness for People Like You’ Executions and Enforced Disappearances in Afghanistan under the Taliban*” van 30 november 2021 (stuk 6);
- een weblink naar Human Rights Watch “*Afghanistan: Taliban Torture Civilians in Panjshir*” van 9 juni 2022 (stuk 7);
- een weblink naar Reuters, “*Afghanistan quake kills at least 130*” van 22 juni 2022 (stuk 8);
- een weblink naar Gandhara, “*Taliban Atrocities Reported in Crackdown On Rebel Hazara Commander*” van 1 juli 2022 (stuk 9);
- Gandhara Briefing, “*Afghans Left Behind, Gender Segregation, Pakistan Bombing*” (stuk 10);
- een weblink naar Human Rights Watch, “*Afghanistan: Taliban Crackdown on Media Worsens*” van 1 oktober 2021 (stuk 11);
- een weblink naar Human Rights Watch, “*Afghanistan’s Taliban Crack Down on Vloggers*” van 14 juni 2022 (stuk 12);
- een weblink naar Human Rights Watch, “*Taliban Intensify Attacks on Afghan Media*” van 30 maart 2022 (stuk 13);
- een weblink naar Gandhara, “*New Reports of Fighting in Afghanistans Panjshir Trigger Fresh Claims of Taliban War Crimes*” van 13 mei 2022 (stuk 14);
- een weblink naar Gandhara, “*Gandhara Briefing: The Taliban’s Grand Gathering, More Madrasahs, And Mehdi Mujahid*” van 1 juli 2022 (stuk 15);
- een weblink naar Gandhara, “*Taliban’s Handpicked ‘Grand Gathering’ No Place For Diverse Opinions – Or Women*” van 30 juni 2022 (stuk 16);
- een weblink naar Gandhara, “*War on Education: Taliban Converting Secular Schools Into Religious Seminaries*” van 25 juni 2022 (stuk 17);
- Human Rights Watch, “*Afghans Dying from lack of Medicine*” (stuk 18);
- uittreksels uit EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022 (stuk 19);
- Reuters, “*Islamic State Violence dents Taliban Claims of Safer Afghanistan*” (stuk 20);
- Reuters, “*Afghanistan seeks help for earthquake survivors*” (stuk 21);
- Pajhwok Peace Monitor van 26 juni 2022 (stuk 22);
- Pajhwok Peace Monitor van 18 juni 2022 (stuk 23);
- Pajhwok Peace Monitor van 11 juni 2022 (stuk 24);
- Reuters, “*Afghanistan Earthquake survivors unsafe*” (stuk 25);
- UN, “*Afghanistan Conference 2022*” (stuk 26);
- UN, “*Snapshot of population movements january to june 2022*” (stuk 27);

- een weblink naar Human Rights Watch, "*Afghanistan: Taliban Threatening Provincial Media*" van 7 maart 2022 (stuk 28).

Stukken 18 tot en met 27 worden wel vermeld als bijlagen bij het verzoekschrift, maar werden er niet bij gevoegd.

2.2.2. Op 18 oktober 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker toont evenmin aan op welke wijze hij artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, geschonden zou achten. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

Wat betreft het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is dit in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet en ook een identiteitsdocument in die zin neerlegt, toont aan dat hij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden en ondermijnt dan ook zijn algemene geloofwaardigheid;

(ii) het feit dat verzoeker bovendien verschillende namen en geboortedata liet optekenen in verschillende Europese landen doet vraagtekens rijzen bij zijn wil om klaarheid te scheppen over zijn identiteit en tast aldus opnieuw zijn algemene geloofwaardigheid aan;

(iii) hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd gevraagd om de link naar zijn Facebookaccount te bezorgen, maakte verzoekers advocaat slechts zijn naam op Facebook over, hetgeen nog geen duidelijkheid schept over het effectieve Facebookaccount dat verzoeker gebruikt;

(iv) verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gedood zou worden door de taliban nadat zij hem probeerden te rekruteren vermits: (a) verzoeker slechts weinig informatie kan verschaffen met betrekking tot de taliban in zijn regio, (b) verzoeker niemand kende die aan de madrasa in zijn dorp ging studeren en bij de taliban ging, noch welke mensen door toedoen van Qari Shah Mohammed bij de taliban gingen en dit ondanks hij beweert zelf te zijn benaderd door de taliban om gerekruteerd te worden, (c) verzoeker erg vage verklaringen aflegt met betrekking tot de identiteit van degenen van de taliban die hem benaderden, (d) verzoekers bewering als zouden de taliban eerst spreken met jongens opdat ze vrijwillig met hen zouden meekomen, waarna ze hen met dwang zouden nemen als ze dit niet deden niet strookt met de specifieke landeninformatie; verzoekers voorbeelden van gedwongen rekrutering in zijn onmiddellijke omgeving stellen teleur terwijl hij verklaart dat zijn dorp slechts uit 10 of 11 huizen bestaat zodat verwacht kan worden dat hij goed geïnformeerd zou zijn omtrent deze voorbeelden, (e) het gedrag dat door verzoeker en zijn gezin gesteld werd in het licht van de door hem geschetste dreiging niet aannemelijk is, (f) verzoekers verklaringen aangaande eventuele voorzorgsmaatregelen die genomen worden om zijn broers van eenzelfde lot als hem te behoeden eveneens de wenkbrauwen doen fronsen, waarbij opvalt dat verzoeker een grote weigerachtigheid vertoont om zicht te geven op hun leeftijd, (g) verzoeker niet weet wanneer de taliban precies nog naar zijn huis kwamen na zijn vertrek uit Afghanistan;

(v) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen;

(vi) het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer vervolgd; deze vrees dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(ix) verzoekers advocaat heeft na het persoonlijk onderhoud opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt, deze hebben veelal betrekking op de schrijfwijzen van persoonsnamen en namen van dorpen en raken geenszins aan de kern van het asielrelaas en kunnen de beoordeling niet wijzigen;

(x) de vaststelling dat verzoekers broer de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in de provincie Kunar stelt voorgaande beslissing evenmin in een nieuw daglicht vermits elk verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld op zijn eigen merites in de actuele context.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeker geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift in dit verband dat het CGVS hieromtrent geen enkele vraag heeft gesteld aan hem en bijgevolg niet heeft gepolst naar eventuele procedurele noden. Hij benadrukt bovendien dat hij nog zeer jong was, zowel ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud, zodat dit persoonlijk onderhoud had moeten worden afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoeker wel degelijk werd bevraagd naar eventuele procedurele noden in het kader van de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2021. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij echter ontkennend (zie 'Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ d.d. 11 januari 2021, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhoudsopnames op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen problemen in hoofdzaak van verzoeker worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Aangaande verzoekers verklaring dat hij "*nog zeer jong was*" ten tijde van het persoonlijk onderhoud, dient te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij van 6 november 2020 (administratief dossier, stuk 6, map 'Landeninformatie', stuk 4 "Informatie leeftijdsonderzoek") blijkt dat verzoeker op 5 november 2020 ouder is dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Bijgevolg kan allerminst worden aangenomen dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 15 december 2021 nog zeer jong, laat staan minderjarig was. Verzoeker kan bijgevolg allerminst gevolgd waar hij beargumenteert dat hij door een gespecialiseerde *protection officer* had moeten worden geïnterviewd wegens zijn jonge leeftijd.

Gelet op het voorgaande besluit de commissaris-generaal dan ook terecht dat er geen specifieke steunmaatregelen aan verzoeker dienden te worden verleend en er in het kader van zijn procedure internationale bescherming redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1 Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban nadat hij van hen wegliep in hun poging om hem te rekruteren. Verzoeker wijst erop dat indertijd (2009) zijn broer naar België is gevlucht en hier de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.2.1. Vooreerst dient herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid, met name dat hij zeventien jaar is ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 5 december 2021 (administratief dossier, CGVS, p. 3). Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 6 november 2020 (administratief dossier, stuk 6, map 'Landeninformatie', stuk 4 "Informatie leeftijdsonderzoek") blijkt immers dat verzoeker op 5 november 2020 ouder is dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is, hetgeen een significante discrepantie betreft met de door hem opgegeven leeftijd.

Verzoeker wijst er in voorliggend verzoekschrift op dat hij de leeftijd aangaf die op zijn taskara staat vermeld, dat deze op verklaring van zijn ouders werd genoteerd en dat vaak ter bescherming van de kinderen een jongere leeftijd wordt opgegeven zodat hij te goeder trouw volhardt in de geboortedatum die op zijn taskara staat. De Raad treedt de commissaris-generaal in dit verband bij waar deze op goede gronden overweegt dat de taskara die verzoeker voorlegt geen objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht en bijgevolg zijn verklaringen aangaande zijn leeftijd niet kan staven, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

"Dat u eveneens een taskara neerlegt die melding maakt dat u in 1395 (in de Afghaanse kalender, komt overeen met 2016-2017 in de Gregoriaanse kalender) een leeftijd had van 12 jaar, maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Dat u aangeeft niet te weten wanneer u deze taskara bekam, hoewel u meent dat u die zelf ging aanvragen met uw vader (CGVS, p. 9), doet ook de wenkbrauwen fronsen."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op het feit dat hij niet meer informatie heeft over zijn leeftijd aangezien hij slechts kort naar school ging en *"bovendien ongeschoold is"*, dient enerzijds opgemerkt dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over zijn (gebrek aan) scholing. Zo kan worden vastgesteld dat verzoeker op de ene plaats in het verzoekschrift voorhoudt ongeschoold te zijn, daar waar hij op andere plaatsen spreekt van een beperkte scholing. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker tot de tweede graad naar school te zijn geweest (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 11; CGVS, p. 4). Verzoeker geeft op de Dienst Vreemdelingenzaken in dit verband nog aan dat hij een beetje Pashtou kan lezen (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 11), hetgeen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dan weer ontkent (administratief dossier, CGVS, p. 4). Anderzijds moet worden opgemerkt dat verzoekers leugenachtige verklaringen aangaande zijn leeftijd eveneens een impact hebben op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn scholing. Zo dient immers vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat hij drie of vier jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan stopte met naar school te gaan (administratief dossier, CGVS, p. 4). Dat verzoeker op dat ogenblik slechts in de tweede graad zou hebben gezeten, kan niet worden gevolgd gelet op de bevindingen van de Dienst Voogdij aangaande zijn leeftijd en ten gevolge waarvan hij op dat ogenblik ergens tussen 20 à 23 jaar was.

Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en zijn scholingsgraad en ten onrechte voorhield en ook nog in zijn verzoekschrift volhoudt minderjarig te zijn geweest ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, werpt een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker in andere landen andere namen en geboortedata opgaf. Door in het verzoekschrift louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen dat hij dit inderdaad deed om te vermijden teruggestuurd te worden, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waar in dat verband wordt overwogen als volgt:

“Voorts dient er ook op gewezen te worden dat u in andere landen andere namen en geboortedata opgaf. Zo blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier dat u in Bulgarije bekend bent onder de naam Y.(...) M.(...) en met geboortedatum 14 april 2001. In Kroatië staat u bekend onder de naam T.(...) I.(...) en werd als geboortedatum 3 juni 2000 geregistreerd. In Slovenië kent men u als Y.(...) M.(...) en werd als geboortedatum 1 januari 2003 opgetekend. Bij confrontatie met het feit dat u ook de namen Y.(...) M.(...) en T.(...) I.(...) gebruikte, reageert u door te zeggen dat Y.(...) uw stam is en ontkent u dat u de naam I.(...) gebruikte (CGVS, p. 22). Het louter ontkennen dat u de naam I.(...) gebruikte, weegt niet op tegen de objectieve vaststellingen in uw dossier waaruit blijkt dat u deze naam wel hanteerde. Uw reactie doet geen afbreuk aan het feit dat de vaststelling dat u verschillende namen opgaf in verschillende landen niet getuigt van de wil om de Europese asielinstanties een daadwerkelijk zicht te geven op uw identiteit. Bij confrontatie met het feit dat u ook als geboortedata respectievelijk 2003 en 2000 opgaf stelt u dat u dit deed omdat u niet gedeporteerd wenst te worden naar Kroatië en dat u deze leeftijden opgaf uit angst (CGVS, p. 23). Dat u verschillende namen en geboortedata liet optekenen in verschillende Europese landen doet vraagtekens rijzen bij uw wil om klaarheid te scheppen over uw identiteit en geeft opnieuw een stevige knauw aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoeker ook weigerachtig is om zicht te geven op de leeftijd van zijn jongere broers in Afghanistan. Meermaals tijdens het persoonlijk onderhoud gepolst naar de leeftijd van zijn broers, verklaart verzoeker slechts te weten dat ze jonger zijn dan hij maar dat hij hierover verder geen informatie heeft (administratief dossier, CGVS, p. 7; ‘verklaring DVZ’, vraag 17). Daarbij zou verzoeker niet weten hoeveel jonger ze zijn dan hem (administratief dossier, CGVS, p. 7). Zelfs toen gepeild werd of zijn jongere broer al geboren was toen zijn oudere broer Afghanistan verliet – iets waarvan verzoeker zelf stelt dat het 12 of 13 jaar geleden was (administratief dossier, CGVS, p. 21) –, antwoordt verzoeker in eerste instantie dat hij die informatie niet heeft (*ibid.*). Erop gewezen dat hij toch iets moet weten, geeft verzoeker pas aan dat twee van zijn (jongere) broers er al waren (administratief dossier, CGVS, p. 21). Dat verzoeker ook op dit vlak vage en ontwijkende verklaringen aflegt, doet eens te meer vermoeden dat verzoeker geen duidelijkheid wenst te verschaffen over zijn eigen leeftijd.

Ten overvloede merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker, ondanks de vraag tijdens het persoonlijk onderhoud, heeft nagelaten om de link naar zijn Facebookprofiel aan het CGVS te bezorgen en enkel zijn naam op Facebook opgaf. Verzoeker merkt in dit verband op dat indien de commissaris-generaal de link naar zijn Facebookprofiel wenste, een normaal zorgvuldige overheid hierom zou hebben gevraagd en dat het CGVS zelfs niet stelt dat met de overgemaakte gegevens zijn account niet gevonden kon worden. De Raad merkt evenwel op dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat op basis van verzoekers naam op Facebook zijn profiel niet gevonden kon worden en dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd om de link van zijn Facebookaccount door te geven (administratief dossier, CGVS, p. 22). Dat verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn daadwerkelijk Facebookprofiel ondanks de vraag van de *protection officer* in dit verband, tast dan ook zijn algemene geloofwaardigheid aan.

2.3.6.2.2. Voorts kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor de taliban nadat zij hem zouden hebben proberen te rekruteren maar dat hij wegliep in plaats van hierop in te gaan (administratief dossier, CGVS, p. 10).

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn beweerde rekrutering door de taliban in 2019 niet stroken met de beschikbare landeninformatie. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie (onder meer het rapport EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*” van september 2016; het rapport EASO, “*Afghanistan. Anti-Government Elements (AGEs)*” van augustus 2020, p. 21-22 die worden vermeld in EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022) dat het voorkomen van gedwongen rekrutering ten tijde van verzoekers

beweerde vluchtrelaas in direct verband stond met het niveau van druk op de taliban. In 2019 stonden de taliban echter minder onder druk en stonden zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden waren er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moesten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kon de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan was het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. Echter, blijkt uit het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups”* van september 2016 dat de taliban over mobiele eenheden beschikten die konden worden ingezet om in deze laatste gebieden tekorten te dichten. Daarnaast blijkt uit de beschikbare bronnen dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Ditzelfde geldt ook voor minderjarigen. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwasht worden in o.a. madrassas alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwasht. In dit verband dient er nog op gewezen dat uit het artikel *“Afghanistan. Taliban Child Soldier Recruitment Surges”* van Human Rights Watch van 2016, waarnaar wordt verwezen in het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups”* van september 2016, blijkt dat de indoctrinatie door de taliban op zeer jonge leeftijd (zes jaar) start en zich voortzet tijdens religieuze studies onder gezag van een taliban leerkracht tot een periode van zeven jaar.

In casu is dit, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, niet het geval. Verzoeker was – gelet op het voormelde leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij – immers minstens 23 jaar ten tijde van de beweerd rekrutering, hetgeen op zich reeds ongeloofwaardig is en niet overeenstemt met de voormelde informatie. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen evenmin dat er beroep zou zijn gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Integendeel beweert verzoeker dat de taliban hem zomaar zouden hebben aangesproken toen hij op terugweg was naar huis na hout te zijn gaan halen, waarbij zij hem zouden hebben gevraagd naar zijn naam, de naam van vader en het dorp waarvan hij afkomstig is en gevraagd zouden hebben zich aan te sluiten bij de jihad (administratief dossier, CGVS, p. 10). Verzoeker zou op dit ogenblik geen school meer hebben gelopen en verklaart bovendien uitdrukkelijk dat zijn vader hem opdroeg niet naar de madrassa te gaan van Qari Shah Mohammad omdat deze laatste persoon ervoor zorgde dat mensen zich bij de taliban zouden voegen (administratief dossier, CGVS, p. 14). Dit alles stemt niet overeen met voormelde informatie over indoctrinatie en brainwashing door de taliban.

Voorts ondermijnen verzoekers verklaringen – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt – aangaande het door hem en zijn gezin gestelde gedrag in de nasleep van de rekruteringspoging door de taliban, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Daarnaast dient vastgesteld te worden dat het door u en uw gezin gestelde gedrag in het licht van de door u geschetste dreiging allerminst aannemelijk is. Dit werpt evenzeer een schaduw over de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel u vier voorbeelden van gedwongen rekrutering aanhaalde die zich in uw dorp en in de onmiddellijke omgeving ervan afspeelden vooraleer de taliban u benaderden (CGVS, p. 16, 17), waarvan u stelde dat de taliban de jongens eerst vroegen om met hen mee te komen, waarna ze ’s nachts naar hun huizen kwamen om hen mee te nemen toen ze niet akkoord gingen (CGVS, p. 15, 16), is uw gedrag niet conform deze door u geschetste situatie. Ondanks dat u het feit dat de taliban u benaderd hadden serieus nam (CGVS, p. 18), blijkt dit allerminst uit uw gedrag. Gepolst naar eventuele voorzorgsmaatregelen die u nam toen u voor het eerst door de taliban benaderd werd, stelt u dat u gewoon thuis was (CGVS, p. 18). U meent dat uw vader u zei om het huis niet te verlaten en dat u gewoon thuis bleef (CGVS, p. 18). Dat u gewoon thuis zou blijven is een zeer bedenkelijk in het licht van uw verklaringen dat de andere jongens door de taliban vanuit hun huizen gedwongen meegenomen werden. Gelet op het feit dat u aan de taliban gezegd had in welk dorp u woonde en u aangaf dat dit dorp slechts uit tien of elf huizen bestond (CGVS, p. 17), zou het voor de taliban maar een kleine stap zijn om u daar te vinden. Dat uw vader zei dat ze misschien niet zouden komen (CGVS, p. 18), vergoelijk allerminst dit compleet gebrek aan daadkrachtige voorzorgsmaatregelen van jullie kant. Er moet zelfs vastgesteld worden dat u zelfs het idee om thuis te blijven niet opvolgde, gezien u naar de molen was op het moment dat de taliban acht dagen nadat u voor het eerst benaderd was naar uw huis kwamen (CGVS, p. 18). Ook nadat de taliban een eerste keer naar jullie huis gekomen waren om naar u te vragen, namen jullie geen voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 19). Dat u dacht dat ze misschien niet terug zouden komen (CGVS, p. 19), valt allerminst te rijmen

met de door u voorgestelde situatie in uw regio. Eens te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat de taliban aan uw broer gezegd hadden dat ze zouden terugkomen (CGVS, p. 19). Pas toen de taliban een tweede keer naar jullie huis kwamen, nam u uiteindelijk de benen (CGVS, p. 19). De vaststelling dat de door u en uw gezin gestelde reactie op de dreiging die uitging van het feit dat u benaderd was door de taliban ongeloofwaardig is in het licht van de door u geschetste context, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas ten zeerste."

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat het CGVS geen begrip heeft voor de situatie waarin verzoeker en zijn familie verkeerden, dat zij gewoon geen keuze hadden dan te hopen voor het beste in een uitzichtloze situatie en dat zijn vader hem zei binnen te blijven maar hij toch is blijven hopen tegen beter weten in. De Raad merkt op dat verzoeker te dezen volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en hierbij geen enkel valabel argument bijbrengt om te verklaren waarom hij de (enige) voorzorgsmaatregel, met name in het huis te blijven, niet in acht nam. Dat verzoeker in de door hem geschetste context van rekruteringspoging door de taliban waarbij jongeren uit zijn onmiddellijke omgeving in de nacht uit hun huizen werden meegenomen, geen voorzorgsmaatregelen nam behoudens in zijn woning te blijven en deze dan nog meermaals naast zich neerlegde, kan dan ook bezwaarlijk als ernstig worden beschouwd en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ook de vaststelling dat verzoeker niet weet wanneer de taliban nog precies naar zijn huis kwamen na zijn vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, CGVS, p. 21), ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat hij wél precies aangaf wanneer de taliban naar zijn huis kwamen, dat hij een eerste contact met hen op de berg had ongeveer een maand voor zijn vertrek, zij acht dagen erna naar zijn huis kwamen en vervolgens vier dagen later opnieuw, dient opgemerkt dat verzoeker eraan voorbij gaat dat hij geen antwoord kan verschaffen op de vraag wanneer zij na zijn vertrek zouden zijn langsgekomen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban, kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie over zijn recente situatie te verkrijgen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Te meer daar verzoeker zelf verklaart dat hij in contact staat met de zoon van zijn paternale tante en via hem nieuws kreeg over het thuisfront (administratief dossier, CGVS, p. 6 en 20).

Gelet op het voorgaande, acht de Raad het niet geloofwaardig dat de taliban zouden hebben gepoogd om verzoeker te rekruteren. Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat verzoeker bij een eventuele terugkeer vreest te worden gedood door de taliban omdat hij is gevlucht in plaats van in te gaan op deze ongeloofwaardig bevonden rekruteringspoging.

2.3.6.3. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal naliét zorgvuldig te onderzoeken wat zijn situatie als Afghaanse terugkeerder uit het buitenland is en of hij op die grond als vluchteling kan worden erkend. In het bijzonder wijst verzoeker erop dat hij door zijn problemen zeker gecatalogeerd zal worden als *anti-taliban* en bijgevolg bijzonder en persoonlijk geïsoleerd riskeert te worden door de taliban. Verzoeker merkt voorts op dat de commissaris-generaal evenmin rekening heeft gehouden met de situatie waarin terugkeerders uit de EU riskeren terecht te komen en merkt op dat de beperkte informatie die beschikbaar is niet aantoonde dat er zich geen probleem zou stellen. Onder verwijzing naar en het citeren uit diverse artikels en rapporten merkt verzoeker op dat het loutere feit in het Westen te hebben verbleven op zich reeds problematisch kan zijn. In dit verband onderstreept verzoeker voorts nog dat zijn broer internationale bescherming verkreeg, wat de problematiek van de verwestering en van de indeling van de familie van verzoeker als *anti-taliban* versterkt. Verzoeker meent dat er ook rekening moet worden gehouden met het feit dat de mensenrechten voortdurend geschonden worden en dat de Sharia steeds strenger wordt toegepast en dit vanzelfsprekend een invloed zal hebben op de appreciatie van de situatie van jonge mannen die terugkeren uit het Westen.

2.3.6.3.1. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen diermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot vervolging is een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort (EASO Guidance Note van april 2022, p. 81).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. In zijn verzoekschrift refereert verzoeker voorts aan EASO januari 2022 EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022 (verzoekschrift, stuk 3); EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022 (verzoekschrift, stuk 4); Human Rights Watch “*Afghanistan: Taliban Torture Civilians in Panjshir*” van 9 juni 2022 (verzoekschrift, stuk 7); verschillende persartikels van maart 2022 (verzoekschrift, p. 58-59); Gandhara, “*War on Education: Taliban Converting Secular Schools Into Religious Seminaries*” van 25 juni 2022 (verzoekschrift, stuk 17); Reuters, “*U.N. Security Council urges Taliban to lift restrictions on women, girls*” van 24 mei 2022; Gandhara, “*Gandhara Briefing: The Taliban’s Grand Gathering, More Madrasahs, And Mehdi Mujahid*” van 1 juli 2022 (verzoekschrift, stuk 15).

2.3.6.3.2. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van

wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en

civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afgaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

2.3.6.3.3. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

2.3.6.3.4. *In casu* wijst verzoeker erop dat een louter verblijf in het Westen op zich reeds als problematisch kan worden aanzien. Met een dergelijk summier betoog en het verwijzen naar algemene landeninformatie maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en die – gelet op het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (*supra*) – zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij door zijn problemen zeker gecatalogeerd zal worden als *anti-taliban* en bijgevolg bijzonder en persoonlijk geïsoleerd riskeert te worden door de taliban, dient onderstreept dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met de taliban en hij aldus niet aantoont dat hij in de negatieve aandacht is gekomen van de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker onderstreept voorts dat zijn broer internationale bescherming verkreeg in België, wat de problematiek van de verwestering en van de indeling van de familie van verzoeker als *anti-taliban* versterkt. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 15 december 2021 geen enkele melding heeft gemaakt van problemen die hij zelf zou hebben gekend sinds het vertrek van zijn broer uit Afghanistan 12 of 13 jaar geleden. Bovendien verklaart verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud dat zijn familie het goed stelt (administratief dossier, CGVS, p. 8), hetgeen er verder op wijst dat geen vrees voor vervolging in zijn hoofde, noch in deze van zijn familie kan worden aangenomen ten gevolge van het feit dat verzoekers broer uit Afghanistan is gevlucht in 2009 en in België een internationale beschermingsstatus verkreeg.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de *sharia* door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in*

concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

2.3.6.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De diverse rapporten en persartikels die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukken 3-19 en 28) vermogen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.6.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij niet zou zijn ingegaan op hun rekruteringspoging niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). (eigen onderlijnen)

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-

economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige

droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van

goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden (zie ook: Reuters, "*Afghanistan quake kills at least 130*" van 22 juni 2022 (verzoekschrift, stuk 8)). Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Immers, de informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt ligt in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en

'strategic developments' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Voor de provincie Kunar, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, betreft het 86 veiligheidsincidenten. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kunar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 6 incidenten. Het betreft een gewapende confrontatie tussen de taliban en ISKP, een incident waarbij onbekenden vijf Pakistaanse soldaten die de grens hadden overgestoken, hebben gedood (*battles*), twee Pakistaanse raketaanvallen (*explosions/remote violence*), onbekenden die een voormalig lid van ISKP hebben gedood en brandstichting in het huis van een talibancommandant door ISKP (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal.+ De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die op algemene wijze en eerder summier wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar. Verzoeker laat na deze aan te voeren. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert is dezelfde, of ligt immers minstens in dezelfde lijn, als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET